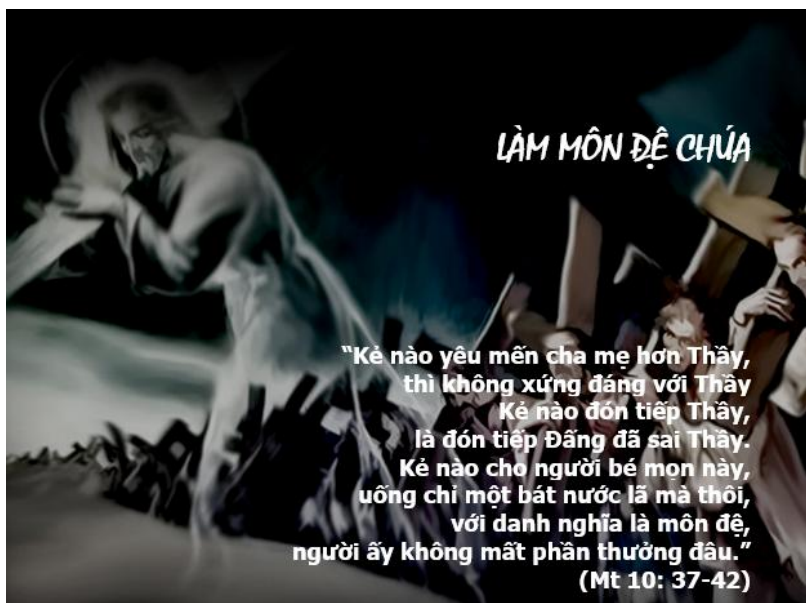

Bài 25

LÀM MÔN ĐỆ CHÚA

Giữa trưa hè nắng như đổ lửa, một người nông dân đang cúi húi xếp những đụn lúa bên bờ ruộng, chợt thấy một người lạ mặt đi ngang qua. Người ấy dáng nho nhã thư sinh, đeo túi vải, mồ hôi nhễ nhại, bước chân mệt mỏi, thất thểu liêu xiêu, môi khô nứt nẻ, chừng như muốn ngã quỵ. Người nông dân liền bỏ đồng bó lúa, chạy ngay vào nhà gần đó, múc một bát nước mưa trong lu rồi đưa tận tay:

– Anh uống đi cho mát, ngồi nghỉ dưới gốc cây kia đã, rồi hãy tiếp tục đường dài!

Người lạ uống ừng ực một hơi hết bát nước, thở phào khoan khoái: “Trời! mát quá! thiệt đã khát, **cám ơn ông, không có bát nước này, chắc tôi chết khát dọc đường mất!**”

Người nông dân cười vỗ vai khách bộ hành: “Có gì đâu, thấy anh tỉnh lại là tôi mừng lắm rồi. Ngồi nghỉ chút đã, để tôi về múc thêm cho anh bát nước nữa.

Nhiều năm sau, người lạ ấy trở thành một vị quan lớn. Ông đi qua làng người nông dân, hỏi thăm vào nhà ông, cám ơn ông rồi rít. Nhưng người nông dân chỉ nói:

– Tôi đâu có làm gì lớn lao. Chỉ là **một bát nước giữa trưa**, ai mà chẳng làm được.

Câu chuyện bát nước giữa trưa hè không chỉ là một hình ảnh đẹp của lòng hiếu khách, mà còn gợi lại một cuộc gặp gỡ thiêng liêng trong Tin Mừng: cuộc gặp gỡ giữa Chúa Giêsu và người phụ nữ Samari bên bờ giếng Giacóp. Cũng vào giữa trưa nắng, Chúa Giêsu – mệt mỏi vì đường xa – đã xin chị một chút nước uống. Từ một lời xin rất đời thường, Người mở ra cho chị một hành trình mới: từ nước giếng đến nước hằng sống, từ sự khép kín đến niềm tin, từ mặc cảm đến sứ mạng. Bát nước giữa trưa hè hôm nay cũng vậy: ***một cử chỉ nhỏ bé có thể trở thành nơi Thiên Chúa bước vào đời ta, biến đổi ta và dẫn ta vào hành trình của người môn đệ.***

Hôm nay, **Tin Mừng** Chúa Nhật XIII năm A cũng bắt đầu từ những điều rất nhỏ bé như thế. Chúa Giêsu nói đến những chọn lựa tưởng chừng bình thường: yêu mến, đón tiếp, trao ban một chén nước lã. Nhưng chính trong những điều nhỏ bé ấy: một bát nước giữa trưa hè, một chén nước lã trao cho người bé mọn, tất cả đều có thể trở thành nơi Thiên Chúa

bước vào đời ta và ban phần thưởng của Người: **"Ai cho một trong những kẻ bé mọn này một chén nước lã với danh nghĩa là môn đệ, người ấy không mất phần thưởng đâu"**. Thánh Matthêu trình thuật lời Chúa: **"Kẻ nào không mang lấy thập giá, thì không xứng đáng với Thầy; kẻ nào tiếp đón các con, là tiếp đón Thầy"**.

Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các tông đồ rằng: **"Kẻ nào yêu mến cha mẹ hơn Thầy, thì chẳng xứng đáng với Thầy**, và kẻ nào yêu mến con trai, con gái hơn Thầy, thì không xứng đáng với Thầy. Kẻ nào cố tìm mạng sống mình thì sẽ mất, và kẻ nào đành mất mạng sống mình vì Thầy, thì sẽ tìm lại được nó.

"Kẻ nào đón tiếp các con là đón tiếp Thầy; và kẻ nào đón tiếp Thầy, là đón tiếp Đấng đã sai Thầy. Kẻ nào đón tiếp một tiên tri với danh nghĩa là tiên tri, thì sẽ lãnh phần thưởng của tiên tri; và kẻ nào đón tiếp người công chính với danh nghĩa người công chính, thì sẽ lãnh phần thưởng của người công chính. Kẻ nào cho một trong những người bé mọn này uống chỉ một bát nước lã mà thôi với danh nghĩa là môn đệ, thì quả thật, Thầy nói với các con, người ấy không mất phần thưởng đâu". (Mt 10, 37-42)

Từ câu chuyện đời thường đến cuộc gặp gỡ bên giếng Giacóp, và từ đó đến lời mời gọi của Chúa Giêsu trong Tin Mừng hôm nay, chúng ta được dẫn vào cùng một mạch sống: Đó là

- **biết nhận ra và đón tiếp Chúa** trong những điều nhỏ bé,
- **biết chọn Chúa trên hết mọi sự,**
- **biết can đảm vác thập giá,** và
- **biết sống tinh thần trao ban** với trái tim rộng mở.

Bốn chiều kích ấy làm nên hành trình của một người môn đệ đích thực.

I- MÔN ĐỆ LÀ NGƯỜI BIẾT NHẬN RA VÀ ĐÓN TIẾP CHÚA

Bài đọc I kể về bà Sunêm, một người phụ nữ không tên, nhưng có một trái tim rộng mở. Bà nhận ra Êlisê là "người của Thiên Chúa", và bà đón tiếp ông bằng tất cả sự trân trọng: một căn phòng nhỏ, một chiếc giường, một ngọn đèn. Không ồn ào, không phô trương, nhưng đầy yêu thương. Chính sự đón tiếp ấy đã mở cửa cho một phép lạ: bà được Chúa ban cho một người con vào tuổi xế chiều.

Làm môn đệ Chúa cũng bắt đầu từ đó: nhận ra Chúa đang đi ngang qua đời mình, và mở cửa lòng để đón Người: **"Người đến trọ nhà mình, là một vị thánh của Thiên Chúa"**.

Một ngày nọ, Êlisê đi ngang qua miền Sunam. Ở đó có một bà sang trọng mời ông ở lại dùng bữa. Và từ đấy, mỗi khi ông đi ngang qua đó, ông đều đến nhà bà dùng bữa. Bà nói với chồng bà rằng: **"Tôi biết rằng người thường trọ nhà mình là một vị thánh của Thiên Chúa"**. Vậy chúng ta hãy làm cho ông một căn phòng trên lầu, và đặt trong căn phòng đó một cái giường, một cái bàn, một cái ghế, và một cây đèn, để mỗi khi đến, ông ở đó".

Một ngày nọ Êlisê đến, ông lên căn phòng trên lầu và nghỉ tại đó. Ông nói (với Giêxê, tiểu đồng của ông): "Bà muốn chúng ta làm gì cho bà?"

Giêzê nói rằng: “Thầy khỏi hỏi, bà ấy không có con, và chồng bà đã già”. Êlisê bảo gọi bà ta. Nghe gọi, bà liền đến đứng trước cửa, ông nói với bà rằng: “**Năm tới cũng vào thời kỳ này, bà sẽ bỗng bế một bé trai**”. (2 V 4, 8-11. 14-16a)

Cũng như người nông dân dùng tay để trao bát nước cho người khách lạ, đời sống môn đệ bắt đầu từ khả năng nhận ra Thiên Chúa đang đến trong những điều rất bình thường. Chúa đến trong những khuôn mặt ta gặp, trong những biến cố bất ngờ, trong những nhu cầu rất nhỏ của tha nhân.

Hai môn đệ Emmau đã nhận ra Người khi Người bẻ bánh (Lc 24,13–35). Các môn đệ đầu tiên đã nhận ra Đấng họ tìm kiếm khi nghe lời mời gọi “Hãy đến mà xem” (Ga 1,35–39). Và chính Chúa vẫn nói với ta: “Thầy đứng ngoài cửa và gõ” (Kh 3,20).

Môn đệ là người có đôi mắt đức tin để nhận ra tiếng gõ ấy, đặt Chúa lên trên hết mọi sự, và mở cửa cho Chúa bước vào đời mình.

II- MÔN ĐỆ LÀ NGƯỜI ĐẶT CHÚA LÊN TRÊN HẾT MỌI SỰ

Bát nước trao đi giữa trưa nắng là một chọn lựa ưu tiên cho người đang cần. Cũng vậy, theo Chúa đòi ta đặt Người trên hết mọi sự. Chúa Giêsu mời gọi: “Hãy tìm kiếm Nước Thiên Chúa trước hết” (Mt 6,33). Người cũng nói rõ: ai yêu cha mẹ hơn Thầy thì không xứng với Thầy (Mt 10,37–39), và ai muốn theo Người thì phải dứt khoát với những ràng buộc khiến lòng mình chia đôi (Lc 14,25–33).

Chúa Giêsu không dạy chúng ta bỏ rơi gia đình, nhưng Người mời gọi chúng ta **đặt Thiên Chúa ở vị trí ưu tiên tuyệt đối**. Tình yêu dành cho Chúa không loại trừ tình yêu gia đình, nhưng **thanh luyện** và **nâng cao** nó. Người môn đệ đích thực là người để Chúa trở thành **trung tâm**, là **ánh sáng** soi đường, như **Thánh Vịnh Đáp Ca** xướng hát: “Phúc thay dân tộc biết hân hoan, lạy Chúa, họ tiến thân trong ánh sáng nhan Ngài.”

*[2] Con ngợi ca tình Chúa muôn nơi mãi mãi,
Cao rao lòng thành tín Chúa vạn đại lâu dài.*

[3] Vâng con nói: “Tình thương ấy xây dựng muôn đời vững chãi,
Lòng thành tín của Chúa được thiết-lập tận mãi trời cao.”

[16] Phúc thay cho dân nào biết tung-hô ngợi khen!

Trong ánh nhan Người, họ tiến lên, lạy Chúa!

[17] Được nghe danh Chúa, suốt ngày họ chan-chứa niềm vui

Họ được hiên-ngang bởi vì Chúa rạng ngời công-chính.

[18] Sức hùng-cường hiển-hách của muôn dân chính là Người,

Chính hồng-ân Người nâng cao uy-thể tuyệt-vời của họ.

[19] Chính Thiên-Chúa là đấng gìn-giữ bảo-vệ chúng con.

Vua chúng con thuộc về Chúa là Đức Thánh của Ít-ra-en, Chúa Tể.

(Tv 88, 2-3. 16-17. 18-19)

<http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

III- MÔN ĐỆ LÀ NGƯỜI DẮM VÁC THẬP GIÁ

Giữa trưa hè, bát nước trao đi không chỉ là lòng tốt, mà còn là một hy sinh nhỏ bé: hy sinh sự thoải mái, thời gian, sức lực. Đó là hình ảnh của thập giá đời thường, những điều không lớn lao nhưng đòi ta từ bỏ chính mình.

Không ai thích thập giá. Ngay cả Chúa Giêsu cũng đã run sợ trong Vườn Dầu. Nhưng Người đã vác thập giá vì yêu Chúa Cha và yêu chúng ta.

Làm môn đệ Chúa không phải là đi tìm đau khổ, nhưng là **đón nhận những thập giá đời thường** với lòng trung tín.

Chúa Giêsu nói: "Ai muốn theo Thầy, hãy vác thập giá mình mà theo" (Mt 16,24-26). Hạt lúa mì phải mọc nẩy mầm sinh nhiều bông hạt (Ga 12,24). Và thánh Phêrô nhắc ta: "Anh em được gọi để bước theo dấu chân Người" (1 Pr 2,21).

Thánh Edith Stein được Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II phong hiển thánh vào năm 1998. Cuộc đời bà là một minh chứng mạnh mẽ về lòng trung thành với Chúa Giêsu, *chấp nhận thập giá với niềm tin yêu và hy vọng*. Ngày 1.5.1987, trong bài giảng phong chân phước cho nữ tu Edith Stein, Đức Gioan Phaolô II đã phát biểu: nữ tu Edith Stein là "người con vĩ đại của dân tộc Íraen và là người tín hữu Kitô giáo đã bị sát hại giữa hàng triệu người vô tội khác". Đức Thánh Cha còn nhấn mạnh: « Vị nữ tu Dòng Kín Carmel không những đã vui lòng nhận lấy sự đau khổ và cái chết cho mình một cách thụ động, nhưng với tên Dòng là Benedicta a Cruce - người được Thánh Giá chúc phúc, bà còn muốn trở thành người hy sinh vác Thánh Giá với Chúa để cầu nguyện cho sự an lành của dân tộc bà, cho Giáo Hội và cho toàn thể giới ». Thánh nữ Edith Stein chấp nhận thập giá của mình, sống trọn vẹn lời mời gọi của Chúa: *"Ai muốn theo Thầy, hãy từ bỏ chính mình, vác thập giá mình hằng ngày mà theo Thầy"* (Lc 9, 23)

Thánh Phaolô trong thư gửi tín hữu Rôma nơi **Bài Đọc II** nhắc chúng ta: *"Nếu chúng ta đã chết với Đức Kitô, chúng ta sẽ cùng sống với Người"*

Anh em thân mến, tất cả chúng ta đã chịu phép rửa trong Đức Kitô, tức là đã chịu phép rửa trong sự chết của Người. Và chúng ta đã cùng chịu mai táng với Người, bởi vì được thanh tẩy trong sự chết của Người, để như Đức Kitô nhờ vinh hiển của Chúa Cha mà sống lại từ cõi chết thế nào, thì cả chúng ta cũng phải sống đời sống mới như thế. Mà **nếu chúng ta đã chết với Đức Kitô, chúng ta tin rằng: chúng ta cũng sẽ cùng sống với Người**, vì biết rằng Đức Kitô một khi từ cõi chết sống lại, Người không chết nữa, sự chết không còn làm chủ được Người nữa. Người đã chết, tức là chết một lần dứt khoát đối với tội lỗi, mà khi Người sống, là sống cho Thiên Chúa. Cả anh em cũng thế, anh em hãy tự kể như mình đã chết đối với tội lỗi, nhưng sống cho Thiên Chúa, trong Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta. (Rm 6, 3-4. 8-11)

IV- MÔN ĐỆ LÀ NGƯỜI SỐNG TINH THẦN TRAO BAN

Bát nước giữa trưa hè không chỉ làm dịu cơn khát, mà còn mở ra một tương quan mới, một sự gặp gỡ mang tính cứu độ. Môn đệ của Chúa Giêsu là người sống tinh thần trao ban như chính Thầy, để tình yêu Thiên Chúa được lan tỏa qua từng cử chỉ nhỏ bé: "Cho thì có phúc

hơn là nhận" (Cv 20,35). Trao ban không phải vì mình dư dả, nhưng vì tình yêu thúc đẩy. Và chính trong trao ban, người môn đệ trở nên dấu chỉ sống động của lòng thương xót Thiên Chúa. Người môn đệ học nơi bà góa nghèo dâng hai đồng tiền nhỏ (Mc 12,41-44), học nơi Chúa Giêsu cúi xuống rửa chân cho các môn đệ (Ga 13,1-15).

Chúa Giêsu nói: **"Ai cho một trong những kẻ bé mọn này một chén nước lã mà thôi... người ấy sẽ không mất phần thưởng đâu."** Một chén nước lã, nhỏ bé, đơn sơ, nhưng lại có giá trị vô cùng khi được trao bằng tình yêu. Người môn đệ Chúa không cần làm những điều lớn lao, nhưng được mời gọi sống **quảng đại trong những điều nhỏ nhất**: một lời an ủi, một nụ cười, một sự lắng nghe, một cử chỉ giúp đỡ âm thầm. Đó là cách ta đón tiếp chính Chúa.

V- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa Giêsu,

Có những lúc thập giá trở nên nặng nề, nhưng xin cho chúng con luôn nhớ rằng ai bước theo Chúa thì không bao giờ bước một mình. Chúa nâng đỡ, Chúa đồng hành, và chính Chúa biến thập giá thành hồng ân, biến thử thách thành cơ hội lớn lên trong tình yêu.

Trong tâm tình tín thác hiến dâng, chúng con hoan ca lời nguyện của người môn đệ đón nhận thập giá với lòng mến, xin Chúa dẫn chúng con bước vào ánh sáng Phục Sinh.

*Con mang thập giá theo Ngài,
Con nay chẳng sợ đường dài gian nan.
Con nay mừng rỡ hân hoan,
Nhận ra Thánh Giá hồng-ân diệu-huyền.*

Vinh danh Thiên Chúa uy quyền!
Con xin làm bánh tinh-tuyền không men.
Dầu cho triu nặng đêm đen,
Ngài cho Thánh Giá cất lên nhẹ nhàng.
Dầu cho đông tổ phũ phàng,
Ngài cho Thánh Giá huy hoàng trở hoa
Nhờ Ngài, con sẽ Vượt Qua,
Phục sinh trong Lửa thăng hoa Thánh Thần.

Xưa nay con đã bao lần,
Con đi lạc lối không cần biết Cha,
Lời cha vẫn để cho qua,
Đường Cha con đã tránh xa vội vàng.
Cậy trông Thiên Chúa vĩnh hằng,
Ngài thương đoái đến, khoan hồng thứ tha!
Nhờ Ngài, con sẽ Vượt Qua,
Phục sinh trong Lửa thăng hoa Thánh Thần.

<https://youtu.be/HRrAO94ukRs>

Ben. Đỗ Quang Vinh